

Δύναμη ψυχής

/ Γνώμες

Ο γερο-βοσκός ανακάθισε στο ψηλό κοτρόνι που είχε για κάθισμα, αγκάλιασε με το βλέμμα του το κοπάδι που έβοσκε απλωμένο στην καταπράσινη πλαγιά, έβγαλε να φάει κι αυτός το λιτό του κολατσιό.

• *Του π. Δημητρίου Μπόκου*

Ο περαστικός στάθηκε μπροστά του απορημένος και ρώτησε:

– Ψωμί κι ελιές μονάχα; Στην εποχή μας με τόσα καλά; Και με τόσο κοπάδι που βλέπω εδώ; Πώς και τη βγάζεις τόσο φτωχικά;

- Μέρα Παρασκευή σήμερα, παιδί μου, απάντησε ήσυχα ο βοσκός. Δεν χάλασα τη νηστεία μου ποτέ, ούτε και τον καιρό του '40, στις παγωνιές, στην πείνα, στην κακουχία, στον πόλεμο. Θα τη χαλάσω τώρα που δεν μας λείπει τίποτε;

Αυτή ήταν η ανίκητη ψυχή του Έλληνα, η ψυχή του '40, τότε που ο χειρότερος εχθρός του δεν ήταν οι σφαίρες, αλλά το κρύο και η πείνα. «Ο χειμώνας ήταν πολύ βαρύς εκείνη τη χρονιά. Δυστυχώς ήταν πάρα πολύ κρύο, ήταν πάρα πολλά χιόνια και οι στρατιώτες, ζώντας μέσα σε τόσο χιόνι συνέχεια, πάθαιναν κρυοπαγήματα».

Τα προκεχωρημένα τμήματα, λόγω της ταχείας προέλασης, αποκόπτονταν συχνά από τα κέντρα τροφοδοσίας τους μία και δύο βδομάδες πολλές φορές, χωρίς τροφή και άλλα εφόδια.

Θυμούνται και διηγούνται φριχτά πράγματα οι επιζήσαντες.

«Περπατάγαμε, περπατάγαμε έξι-εφτά μέρες συνέχεια, ούτε φαί, ούτε νερό, ούτε τίποτα... Αυτός που μας έφερνε τα τρόφιμα, ερχόταν με 10-12 μουλάρια φορτωμένα. Τα ζώα δεν είχανε να φάνε, ψοφάγανε. Ψόφησαν όλα. Τί να κάνει; Παίρνει λοιπόν ένα τσουβάλι και βάζει μέσα πέντε κουραμάνες, τσιγάρα, κονιάκ, ελιές, σταφίδες, όσο μπορούσε να σηκώσει. Περπάταγε, εύρισκε μια μονάδα, ρωτούσε: Πού είναι το τάδε σύνταγμα; Του λέγανε: Στο τάδε μέρος. Ωσπου να 'ρθει εκεί, εμείς προχωράγαμε. Έκανε εφτά μέρες να μας φέρει να φάμε».

«Φορτωθήκαμε τις κάσες, τα πυρομαχικά, και δώστου λοιπόν πάλι, φτάσαμε στην Π... Ήταν παραμονή Χριστουγέννων. Ο εφοδιασμός είχε κοπεί τελείως. Πείνα και τίποτε άλλο. Σαν Χριστούγεννα που ήταν, ο λοχαγός μάς έδωσε ένα κομμάτι ψωμί όσο είναι το αντίδωρο και ένα κομμάτι χαλβά, κι αυτό σαν αντίδωρο. Και ένα μικρό κουτί σολομό, είχε μέσα ένα ψαράκι. Αυτή ήταν η τροφοδοσία μας για 15 μέρες».

Μα η πείνα δεν ήταν το μόνο κακό. Είχε σύμμαχο το κρύο. Τα άρβυλα των στρατιωτών έλειωναν, χωρίς να υπάρχει τρόπος αντικατάστασης. Περπατούσαν ξυπόλυτοι στα χιόνια. Τα κρυοπαγήματα ήταν στην ημερήσια βάση. Οι πιο πολλοί έχασαν τα πόδια τους. «Το πώς αντέξαμε και γυρίσαμε πίσω, μόνο ο Θεός το ξέρει».

«Φεύγανε τα πέταλα από κάτω, έφευγε η σόλα και πατάγανε στα χιόνια γυμνά τα πόδια και όπου πατάγανε, έβλεπες αίμα στις πατημασιές. Είχανε σκάσει τα πόδια από κάτω και όλοι παθαίνανε κρυοπαγήματα».

«Είχα τρία ζευγάρια κάλτσες, σόλα από κάτω δεν υπήρχε. Είχανε λειώσει... Και

πήγαμε μέχρι το Τεπελένι, από κάτω δεν υπήρχε στο ποδάρι τίποτα. Τρία ζευγάρια κάλτσες από τους αστραγάλους και πάνω, κάτω δεν υπήρχε τίποτε, λειώσανε και δεν είχαμε παπούτσια...

Με βάλανε στο κρεβάτι, έρχεται ο γιατρός, κοιτάει τα πόδια, τράβηξε να βγάλει τη γάζα, η γάζα είχε κολλήσει επάνω. Παίρνει μια λαβίδα και τραβάει και φεύγουν και τα πέντε δάχτυλα πάνω στη λαβίδα».

Μόνο η ψυχή που έχει πίστη στον Θεό και γαλουχείται με την ασκητική παράδοση της Εκκλησίας μας, αντέχει σε τέτοιες, όντως ανυπέρβλητες, δοκιμασίες.

Απέμεινε τίποτε από αυτά σε μας, την καλομαθημένη γενιά, σήμερα;

Τί θα κάνουμε άραγε, αν μας τύχουν παρόμοια;